

Minu raamatukogu

Minul on raamatukogudega olnud palju kokkupuutumisi. Juba väiksesena märkas, et minu vanematele meeldib osta raamatuid koju. Ema ostis lasteraamatuid ja teatmeteoseid, isa autobiograafiat ja ajaloolisi raamatuid. Ka mina olen viimastel aastatel hakanud ostma endale raamatuid. Oma raamat on ikka oma raamat. Peale kõige selle on ostetud ka koka- ja taimede raamatuid. Minu kodu on raamatuid täis.

Minu kodus ei ole kindlat kohta, kuhu kõiki raamatuid saaks paigutada ja isegi kui oleks, peaks see koht olema väga suur. Kodus on meil igale raamatule oma koht: elutoas riiulitel seisavad isa ostetud raamatud, köögis kokaraamatud, teise korruse koridoris riiulitel ema raamatud, kuid peale selle on igas magamistoas oma riiul, kus asub veel palju erinevaid raamatuid.

Minu arvates on koduraamatukogu parim. See on igas kodus erineva väljanägemisega ja alati on huvitav seda uurida. Loomulikult pole raamatukogu enam selline, et pead seal ainult lugema ja õppima, nii on ka kodus. Peale kõikide raamatute on meil ka palju puslesid, mängu ja pildialbumeid. Ülivahva on vahel prantsatada maha keset koridori, võtta riiulist üks-kaks-kolm raamatut, neid lehitseda ja siis jälle oma koha peale tagasi panna.

Kuna koolid tahavad, et õpilased ka loeksid teatud raamatuid, siis on meil spetsiaalne koht ka kohustuslikule kirjandusele, kuid ega neid väga tihti ei taheta. Pigem ikka võtta midagi endale huvipakkuvat ja lugeda seda.

Kõigi nende raamatutega kodus peavad olema ka mõned reeglid: iga kord kui oled raamatu läbi lugenud, pane see tagasi omale kohale; kui loed, ära söö. Need on küll pealtnäha kerged reeglid, kuid nende pidamine väga raske. Lugeses huvitavat raamatut, tahad ikka midagi kõrvale näksida või juua, kuid meie oleme ikka kobakäpad ja siis pillad midagi raamatule ja oh seda põrguväge, kohe tuleb see puhtaks teha, muidu ei tea, mis võib juhtuda. Raamat on ikka raamat. Tähtis ja hinnaline.

Raamatukoguga on ka see väga hea, et seda saab kaasas kanda. Mitte küll kogu mahus, vaid väikese osana. Reisile minnes haaran alati kaasa mõne raamatu, sest miks ka mitte. Pole vaja vaadata seda eredat ekraani kogu aeg. Tuleb võtta ikka raamat.

Koduraamatukogu üha suureneb ja suureneb, aga ma usun, et nende jaoks on meil kindlalt kohta, isegi siis kui nende virnad ulatuvad lakke.

Triinu Vaher

11. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium